

Díky a radost

Hošťálková 23. 9. 2018

Písně: 96, 255, 257, 422, 453

Čtení Písma: ev. Matoušovo 13, 1 – 9. 18 – 23

Text kázání: ep. Filipenským 1, 3 – 11

Milí bratři a sestry,

abychom se mohli dobře potěšit a poradovat, potřebujeme k tomu často silný impulz. Může nám k tomu třeba pomoci krásný zážitek, pěkné setkání, hezký dárek. U dětí, tam je to jiné, ty k radosti nemají nikdy daleko. Stačí jim, když se potkají a mohou si spolu nerušeně hrát. Když ale let přibývá, pak už to nejde tak snadno. Stáváme se náročnějšími a cesta k radosti se stále prodlužuje. Jsme závislí na okolnostech a poměrech ve kterých se právě nacházíme. Jestliže jsou neutěšené, pak nám důvody k radosti schází. Pokud se v této situaci nacházíme, pak nám může náš dnešní text z epištoly k Filipenským prokázat dobrou službu.

V dopise apoštola Pavla Filipenským k nám mluví muž, který na tom byl mimořádně zle. Byl ve vězení, měl před sebou soudní řízení a jeho budoucnost byla velmi nejistá. Cesta k radosti ale pro něj byla docela krátká. Potřeboval jen pomyslet na sbor ve Filipis a již radostně děkoval za všechno, co se tam přihodilo. Radost, kterou byl naplněn byla tak nezkalená a tak nezávislá! Jakoby ani neseděl za vězeňskými zdmi, jakoby ani nebyl vzdálen společenství církve! A protože měl všechny, kteří patřili do společenství ve Filipis, ve svém srdci měl také jednu velikou touhu: **„Bůh je mi svědkem, jak po vás všech vroucně toužím v Kristu Ježíši“**. Zaměřme se na základ této pevné, stálé a svobodné radosti, kterou neporazí ani skutečné potíže.

Lidi, na které apoštol myslí, něco pevně spojovalo. Bylo to něco velkého, mnohem většího a krásnějšího než může nabídnout tento svět. Tou vše přesáhující záležitostí pro ně bylo **„společenství na díle evangelia“**. Tedy společenství, které vyrůstá, buduje se a stojí na evangeliu. Apoštol píše: **„Jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“**. Můžeme říci: Ti, kterým apoštol píše, evangeliu patřili, byli ve společenství s Ježíšem Kristem. I kdyby byli od sebe odděleni zemí nebo mořem, i kdyby se nacházeli v různých nesnázích, Ježíš Kristus, který je větší než cokoli jiného, je sjednocuje. Spojuje je dohromady i tam, kde by se museli pro nepřekonatelnou různost rozejít. Jejich rodiny, přátelé, povolání a mnoho jiného, pro ně bylo také důležité a potřebné, ale důležitější byl Pán a jeho dílo. Nyní všechno ve svém životě kladou pod toto nejzásadnější a nejdůležitější. A protože tomuto jedinému nejdůležitějšímu - Kristu samotnému - se nic a nikdo nemůže stavět do cesty, byli šťastni; šťastni i v doléhajících nesnázích a bolestech.

Co z toho máme vyčíst? Máme začít ono společenství první církve obdivovat a nad sebou samými truchlit? Nebo máme zjistit, že tím hlavním, o čem je řeč, není bohužel tím hlavním pro nás; že až příliš často na nejdůležitější posty našich životů stavíme něco zcela jiného? Je jistě důležité tuto otázku osobně promýšlet, vždyť

jsme skutečně o tuto stálou a jistou radost obírání jestliže postavíme nad naše „*společenství postaveném na evangeliu*“, nad společenství s živým Bohem, něco jiného. Víme, že to může být cokoli - životní partner, naše děti, které milujeme, naše dobré zajištění, majetek. To všechno a mnoho jiného se může v našem životě dostávat na přední místa. Z Písma nám je ale jasné, že všechno - úplně všechno - má být postaveno pod Boží vládu a jeho vedení. Jen tak je to správně a v pořádku.

Máme tedy nyní být - v protikladu k epištole Filipenským - smutní, protože právě tohoto postoje je mezi námi věřícími tak málo? Máme naříkat namísto děkování? Možná bychom zde mohli říci: ano i ne. Vždyť i nářek nad sebou samým může být smysluplným jednáním, pokud nezůstane jen u něj a člověk se v něm dostává k novým poznáním a odhodláním.

Dietrich Bonhoeffer - známý německý teolog - který musel také, jako apoštol Pavel, osvědčit svou víru ve vězení a tam také zemřel, napsal ve své knížečce „Život v obecnství“: *„Chválíme Pána Boha za to, co při nás vykonal. Děkujeme mu za to, že nám dal bratry, kteří uslyšeli jeho volání, žijí pod jeho odpuštěním a přijali jeho zaslíbení. Nestěžujeme si na to, co nám Pán Bůh nedal, ale děkujeme za to, co nám dává denně. A není toho málo, co nám každodenně dává. Což to není velká milost, když bratři, kteří upadli do hříchu a těžkostí, mohou povstat k novému životu? Není to velká věc a nezasloužený Boží dar, že se smíme těšit a radovat z bratrského obecnství i ve dnech bolavých a těžkých? I tam, kde hřích a nedorozumění narušují společné soužití, zůstává provinivší se bratr stále bratrem, s nímž smím společně přicházet k Božímu slovu a jehož hřích je mi novým podnětem k tomu, abych Pánu Bohu děkoval za to, že smíme žít oba z odpouštějící lásky Boží skrze Pána Ježíše Krista.“*

Apoštol Pavel tedy říká: **„Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás“**. Je také na nás, abychom děkovali za všechny, kteří se spolu s námi postavili pod Slovo Kristovo a vystavili se jeho moci. Ale uvězněného apoštola těší ještě něco jiného a také na to spoléhá, píše: **„Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“**. Silné vězeňské zdi na Pavla neudělaly žádný silný dojem. Je zcela a skálopevně přesvědčen, že se evangeliu nemůže postavit do cesty vůbec nic - vždyť se dostává k člověku z Boží vůle, jak by se mu mohlo něco protivit? Bůh sám, toto započaté dobré dílo dovede k dobrému cíli. Pavel hledí do budoucnosti v obdivuhodné radosti, plný naděje.

Neudělali jsme ale právě zde nejednu smutnou zkušenost? Vždyť to známe, víme jací lidé jsou. Velmi často ve víře dobře začnou, ale zanedlouho celé to končí a je po všem. K těmto smutným zkušenostem se vyjádřil také Pán Ježíš ve svém podobenství o rozsévači a čtverém druhu půdy, do které padá zasévané semeno. Ve výkladu, který k tomuto podobenství pak přidá, řekne - *„je i srdce člověka, které se dá přirovnat ke skalnaté půdě“*: **„To je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá, ale nezakořenilo v něm a je nestálý. Když přijde tíseň, nebo pronásledování pro to slovo hned odpadá“**. Také apoštol Pavel napsal do sboru v Galacii: **„Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte... Běželi jste dobře! Kdo vám zabránil, abyste se drželi pravdy?“**

Na tomto - ne příliš radostném - pozadí se nám zdá Pavlova důvěra a naděje, kterou adresuje do sboru ve Fiiipis, dost podivná a nejistá. O co se vlastně Pavel opírá, když věří, že to **„dobré dílo“**, které Bůh začal, také dovede k dokonalému

cíli?! Při tom, co o člověku - i sami o sobě - víme, by tato otázka mohla znít také docela ironicky. Jenže Pavel se neopírá o věrnost lidskou, věrnost člověka, ale o věrnost Boží. Bůh chce každého, kterého povolal a přijal za svého, pevně držet a převádět přes překážky, které se do života postaví. Jeho obdivuhodná láska nesčetněkrát překonávala také náš odpor, třebaže nás již mohla opustit a ponechat sobě samotným. O to tu jde především - o Boží jednání, Boží dílo s námi lidmi.

A kam až sahá ono „dobré Boží dílo“? I to Pavel poví jasně a zřetelně: **„až do dne Ježíše Krista“**. Ne až do hodiny naší smrti, ale **„až do dne Ježíše Krista“**! Smrt nemůže být a ani není konečným cílem. Nade vším děním i nad naší smrtelností září onen **„den Ježíše Krista“**. Tento cíl je nám postaven před oči. A vědět to, znamená s tímto cílem neochvějně počítat a na tento cíl se orientovat. Ani vlastní smrt nás o tento „Den“ s velkým „D“ nemůže připravit. Tento jediný cíl také svědčí o velikosti díla, které v nás a s námi Bůh započal. Tento cíl vyniká nade všemi „důležitými věcmi“, které ve svém životě stavíme až příliš často na přední místa - všechny je zásadně přesahuje.

A na závěr je tu také přímluva apoštola za společenství, které je tímto výhledem určováno a neseno: **„Za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost, abyste poznali, na čem záleží“**. Všechno, co není neseno touto láskou, se nakonec ukáže jako bezcenné. Tím **„dobrým dílem“** v nás je především tato láska - jestliže v našem životě poroste, pak v něm také poroste **„hluboká vnímavost pro to na čem záleží“**. Nemáme být slepí k sobě navzájem ani svému okolí, máme dobře **„rozpoznávat na čem záleží“** a **„být ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží“**. Toto tedy dosvědčuje apoštol Pavel, svědek Kristův. Pevně stál na nepohnutelném základě Boží lásky a právě jen na něm mohl být šťastný a radovat se i v podmínkách velmi neradostných. K tomuto postojí jsme voláni také my. Tato radost a z ní vyrůstající vděčné děkování Pánu Bohu je tu také pro nás. Máme k tomu tytéž důvody.

Amen.